

bromera

Vicent
Sanhermelando

IN
CORPORE
SANO

De segur que alguna vegada heu sentit allò de *mens sana in corpore sano*. El que no deveu saber és que aquesta citació en llatí és d'un tal Juvenal. Era de Roma, el tio. Jo tampoc ho sabia. M'ho va dir Luca, un cosí que tinc a Itàlia, on vaig passar les últimes vacances. Fou en aquell estiu quan em vaig obsessionar amb el *corpore sano*. Allò de la *mens sana*, ho vaig deixar per a un altre moment. Crec que el meu estat mental és prou sa. Bé, els amics no opinen el mateix, però això no ve al cas. El que de veritat em preocupava era el cos. La meua aparença física sempre ha sigut lamentable. No penseu que exagere, no. Potser un poc, sí, però si veieu l'àlbum familiar, on la mare guarda fotos antigues de paper, podreu comprovar com era de patètica la meua imatge, sobretot de menut.

La cosa ve de llarg. Sempre he sigut un xiquet esquitit. A més, dels companys de classe, jo era el més baixet. En lloc de Joan, em deien «el Nano». Un d'ells, Pasqual, també em deia «el Fideu», però aquell malnom no va tindre èxit. Afortunadament, les qualitats humanes estan prou repartides. Jo seria el més raquític, però ell, Pasqual, era el més imbècil, i la gent no li feia molt de cas. La qüestió és que em fotia molt veure com em quedava endarrerit i com els companys més

baixets em treien tres o quatre dits quan el professor d'Educació Física ens mesurava l'estatura. Era un maniàtic, aquell home, sempre obsessionat a comprovar el nostre creixement. Em deia que m'havia de prendre la gimnàstica seriosament, perquè si em quedava baixet, no em respectaria ningú si no és que tinguera un cos fort, de pigmeu, però fort. Supose que ho deia per animar-me, i jo feia acudits amb el seu comentari, però per dins estava cada vegada més acomplexat.

En la família, el tema resultava encara més irritant. Molt més.

–Aquest xiquet té les cames de fil d'aram –deia la tia Encarna–. Hauríeu de dur-lo al metge.

–Sempre ha estat molt primet, és la seua constitució –contestava la mare–. A més, és mal menjador...

–Dus-lo al metge –insistia la tia–, que li donarà vitamines.

Tenia igual qui opinara: la tia, el veí, la mestra o el caixer del supermercat. La mare feia cas de tots, així que per a mi, anar a la consulta mèdica era un passeig rutinari. Si algun conegut em veia pel carrer en direcció contrària al centre de salut, m'advertia que m'havia enganyat, que no s'hi anava per allí. Bé, açò m'ho he inventat, però podria haver sigut real, vos ho jure.

Les visites al doctor Sanfeliu, el pediatre, no m'agradaven perquè eren avorrides, tanmateix, quan van deixar de ser-ho, comencí a enyorar l'avorriment anterior. Especialment entretinguda va ser la revisió dels catorze anys. La mare, com sempre, insistia en com de malament menjava i per això, segons ella, no creixia. El

metge em demanà que em llevava la roba i m'asseguera a la llitera. Va començar l'exploració, i quan més confiat estava jo, em digué que em tombara i m'abaixara els calçotets. Em vaig sentir un poc incòmode perquè no m'havia demanat res per l'estil en visites anteriors. Aleshores, es va enfundar uns guants de làtex i em va fer el que va anomenar una «palpació testicular». Quina vergonya! Jo no parava de fer-li reprotxes a la mare, en silenci, clar. Per què insistia a dir-li que no creixia? Tantes vegades com ho havia comentat en visites anteriors, calia repetir-ho? No obstant el meu desgrat, el diagnòstic final va ser esperançador.

–Tot està bé. Els testicles ja han crescut, això vol dir que estan en condicions de produir testosterona. D'ací a uns mesos com a molt haurà pegat l'estiró.

Uns mesos com a molt! No era per a tirar coets, la veritat, però almenys fou l'anunci oficial de l'esperat canvi. En arribar a casa vaig buscar *testosterona* a la xarxa. Sabia que era una hormona, però no recordava molt més. Em vaig empassar unes quantes pàgines, fins que la meua curiositat es quedà ben satisfeta amb la informació sobre com i quan creixerien les distintes parts del meu cos.

Com vos podeu imaginar, em va faltar temps per a compartir-ho amb la colla. Vaig obrir WhatsApp i els vaig contar els auguris del pediatre.

M'ha assegurat que en pocs mesos faré el canvi 😊

Pere: I això com ho sap?

Perquè m'ha palpat els ous 🙌🙌🙌

Jordi: Que t'ha tocat els ous? Te'ls ha trobat? 😂😂

Pere: Era metge o metgessa? 😊

Metge

Pere: I t'ha agradat? 😊

No diré com va continuar la conversa. Vos ho podeu imaginar, no? Doncs bé, el doctor Sanfeliu va encertar. Al cap de pocs mesos, vaig començar a créixer de tal forma que en poc de temps ja era quasi tan alt com els meus amics. Ara bé, d'engreixar-me, res de res. Seguia fet un espàrrec, així que la mare va continuar duent-me al centre de salut, fins que en complir els quinze anys, em passaren al metge d'adults. El doctor Peña li va dir que no hi havia motiu per a preocupar-se, que m'obligara a menjar més varietat d'aliments i prou.

–De vegades es queixa que li fa mal ací o allà –deia la mare.

–Això és perquè creix molt de pressa.

–I per què sempre està cansat?

–Els adolescents tendeixen a abusar de la naturalesa... –amollà el metge, mentre em dirigia un somriure indulgent.

De sobte vaig intuir el possible significat del referit abús i em vaig posar més roig que un titot. Com es podia tractar així els pacients? Com gosava fer aquelles insinuacions davant de ma mare? Vaja, quin professional! Haurien de llevar-li el permís per a exercir la medicina. De segur que s'havia tret el títol en una d'aquestes universitats que regalen els màsters. Suppose que la mare em dirigí una de les seues mirades terrorífiques, però no ho sé cert perquè em vaig quedar amb el cap catxo sense gosar alçar els ulls fins que eixírem de la consulta. Sorprenentment, ella no va fer cap comentari. De vegades pense que potser jo vaig malinterpretar les paraules del doctor Penya. O potser no, i ella no li va donar importància.

Com vos deia, ja havia crescut, i les preocupacions familiars es van centrar en l'aspecte nutritiu. La mare no parava de pressionar-me perquè menjara més i el pare em deia constantment que semblava un teuladí, i des d'un estiu en què les meues cosines italianes van escoltar la comparació, ja no han deixat d'anomenar-me així. Elles tenen una tendència natural a clavar-se amb mi que no poden estalviar. I encara que els ho perdone, perquè som parents i ho fan de broma, em foten el doble, ja que són bessones, i el que diu una sempre ho repeteix l'altra. Més avant vos parlaré de la branca napolitana de la família.

Vos comentava que sempre he sigut mal menjador. El plat estrella per a mi és el pollastre amb creïlles fregides. El problema és que el meu univers gastronòmic ha sigut *uniestel·lar* durant uns quants anys. Vull dir que

sense comptar els entrepans de pernil (llevant la cansalada), les hamburgueses (molt fetes) i la fruita (si la pela la mare), el pollastre era l'únic aliment que engolia sense que em forçaren. Recorde que en un aniversari del pare vam anar a un restaurant del barri de Russafa. La carta tenia una mancança imperdonable: de pollastre, ni una ploma, i estava plena de suposades delicadeses que, només de veure els ingredients, em feien ois. La mare, que em veia vindre, em va suggerir que triara alguna de les truites variades que, segons deia, eren l'especialitat de la casa.

–La truita agredolça amb pimentó fregit i carabassa caramel·litzada és exquisida –indicà el cambrer.

–No, no, carabassa no.

–Vol tastar la truita tropical, amb gambes, mango deshidratat i ratlladura de pinya al rom?

–Ha dit rom? –es va escandalitzar la mare–. Ni pensar-ho. D'alcohol, ni una gota.

–Demana aquesta, tete, que t'encantarà: truita de cervell de corder i pernil ibèric, amb un polsim de nyora –va proposar ma germana, per fer-me la punyeta.

–Ja està bé! –vaig tallar–. Vull una truita sense res.

–Li posarem ou, no? –es va burlar el cambrer.

–No, sense ou!

Crec que les rialles es van sentir fins i tot a la platja de la Malva-rosa. Una truita sense ou!, comentaven tots, morts de tant de riure. La majoria de vegades que hem anat a un restaurant ha sigut un suplici per a mi. La mare vol que menge altres plats distints del pollastre amb creïlles, i l'única alternativa que tinc és

la paella, això sí, aparte la bajoqueta, el garrofó i els caragols. D'arròs, me'n deixe la meitat, i si du carn de conill, ni la taste.

—És que és molt peculiar menjant —li deia el pare al cambrer.

—Sí, peculiarment fastigós —va afegir ma germana.

Bé, ja vos heu adonat que tinc una germaneta, no? M'he proposat no dedicar-li ni una línia més de les estrictament necessàries, però ja que ha eixit, vos en parlo un poc. Bea és meravellosa, guapa, responsable i amb una personalitat molt interessant. Segons ella, clar. Per a mi és punyetera, embolicadora i burleta. I es creu la joia de la família. He d'admetre que és més intel·ligent, més treballadora i millor estudiant que jo, però s'ho té molt cregut. Bé, físicament també m'avantatja. Als tretze anys em passava un pam i mig d'alçada, tenia cara d'àngel (això ho deia la tia Encarna) i vestia roba cenyida per ressaltar un parell de mamelles que no sé d'on les havia tretes, de la nit al dia. I jo, que soc un any més major, era baix, prim i un poc lleig. Dic un poc perquè, la veritat, lleig no era, però sempre que em mirava a l'espill trobava algun defecte. Quan em refredava, el nas era com una carxofa; si duia els cabells curts, em veia orelles de rata... i això abans que la cara se m'omplira de granets. Amb tot, el fet de no agradar-me la cara que tenia no em llevava la son. En fer el canvi vaig deixar de ser el Nano i passí a ser un més del muntó. Ja era molt, després del turment dels anys anteriors.

Tanmateix, passat el temps, ser un del muntó ja no era tan agradable. Des que vaig mamprendre el curs, una idea començà a barrinar-me el cap. L'estatura havia deixat de ser un problema, però quan em veia en pilotes davant de l'espill, em queia el món damunt. Abans no em preocupava tant, però ara, el que més desitjava era tindre un cos més ample. Alguns dels meus companys anaven al gimnàs i lluien uns bíceps i uns pectorals tan desenvolupats que em feien sentir una enveja que de sana no tenia res. Jo mai podria competir amb ells. Si em vestia amb roba ampla, semblava que aquesta estava penjada d'una perxa, de tan poc espai que ocupava el meu cos. I si em posava samarretes ajustades, encara s'apreciava més clarament que prim podia arribar a estar un ésser humà. I què podia fer? Doncs el que havia fet sempre: em faltaven músculs, però em sobrava llengua. No és que pareguera un gos alenat, no, el que vull dir és que tinc facilitat per a amollar parides, acudits i ocurrències que evidencien la meua superioritat en un terreny que habitualment m'ha anat bé. Soc graciós i simpàtic. Aquestes virtuts han fet que molta gent em considere un tio guai malgrat el meu aspecte físic. Si no vos ho creieu, li ho podeu preguntar a Amanda. Ah, que no vos havia parlat d'ella encara?

Amanda i jo eixim junts des de fa mesos, exactament des de la vespra de l'examen de matemàtiques de la primera avaluació. Ho recorde molt bé perquè ella tenia uns dubtes i jo em vaig brindar a ajudar-la. Aquella vesprada, a més dels dubtes, aclarírem unes

quantes coses, entre elles, que ens agradàvem. Li vaig demanar eixir junts i em va dir que sí, a condició que esperàrem que acabara l'avaluació i no ho diguera a ningú. L'endemà, com ja vos he dit, férem l'examen de mates. En un moment de distracció, vaig plasmar en la taula el signe de la nostra incipient relació: «JxA». El professor, que recorria la classe amunt i avall, devia tindre el mateix sentit del romanticisme que un cuc de seda, perquè es va posar a increpar-me en veu alta, suposant que la inscripció era algun contingut de l'examen.

—Molt espavilat, Joan, molt espavilat. Què vol dir «JxA»? És una fórmula codificada?

—No ho sé, no ho he escrit jo —vaig mentir.

—Ah, no? Aleshores, qui de vosaltres és l'autor d'aquesta expressió misteriosa?

Alguns dels companys van començar a amollar unes animalades que el professor hagué de tallar ràpidament, per tal que no se li descontrolara la classe en meitat de l'examen. Després de pensar-s'ho un moment, em permeté seguir amb la prova. En acabar, als alumnes més burletes els va faltar temps per a fer interpretacions de la inscripció, i no els va passar desapercebut el fet que enmig del rebombori, Amanda es va acostar i em va dir que era un inútil, això sí, amb molt de carinyo i elegància.

Per què vos he contat tot açò? Ah, ja, perquè vos comentava que Amanda em deia que soc simpàtic i agradable, i que amb mi es divertia molt. I que l'aspecte físic no és el més important en una relació,

sinó estar a gust els dos. Gràcies a ella, em sentia bé i més conformat, però quan em quedava nu, no podia llevar-me de damunt la sensació que sense espatles amples, braços fornits i cames de futbolista, em resultaria difícil acceptar-me com soc i deixar d'envejar en secret els croissants que tenia en classe. Mentalment, vaig repassar la llista dels coneguts que anaven al gimnàs. Tots provocaven l'admiració de les xiques i el respecte dels xics. Tots menys Edu, el cos del qual no cridava l'atenció. Amb tot, li anava bé l'exercici físic. Devia activar-li la circulació, perquè era el millor en Física i Química i tot el món l'adulava per tal que els ajudara a resoldre els problemes. Així, vaig prendre una decisió.

–Mare, vull apuntar-me a un gimnàs.

–A un gimnàs? Per a què?

–Per a fer exercici. Em vindria bé tonificar els músculs.

–Què els passa, als teus músculs?

–Que estan fofos. Mira els braços que tinc. Els falta força i volum.

–Això no és cap problema. Des de hui t'encarregues tu de planxar la roba. No t'imagines com de tonificats se't quedaran els braços. Mira, mira –em deia, mentre es pessigava les molles, a l'altura dels bíceps.

–Pren-t'ho seriosament, mare! L'exercici és molt important per a la salut. Ho diuen els metges.

Quina cagada! Només amollar-ho em vaig adonar que li havia servit en safata un argument inqüestionable.